

בס"ד כט' ניסן ה'תשע"ט
הדלקת נרות - 19:03
צאת השבת - 19:55
רבנו תם - 20:46
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה תשע עשרה - עלון מס' 960
@ "שבת מברכין" - ראש חודש "אייר" יחול בימים ראשון ושני. יחדשהו הקב"ה עלינו, לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, לבשרות טובות, ישועות ונחמות, אמן.
@ לא אומרים "צדקתך".

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

ביום רביעי - יום הזכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה.
ביום חמישי - יום העצמאות.

פפטידיון: "מחד חודש" (שמואל א' כ')

השבת ידי לעומר פרקי אבות - פרק א'

פרשת קדושים

השיעור בלויין יחל ב- 21:30 בדוק ומנסה- סגולה להשתתף בסעודה רביעית "אוהל-מועד" מלנייני הפרשים:

א "אל תפנו אל האלילים" מדוע כתבה התורה לשון "אל תפנו" ולא כתבה כמו בשאר לאוין "אל תעבדו את האלילים"? מתנה בספר "מלא העומר" בשאר לאוין מחשבה לבדה אינה מספקת ויש צורך במעשה, לעומת זאת בעבודה זרה אסורה פניה כל שהיא, אפילו במחשבה. וכמבואר בקידושין (מ'). מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה, חוץ ממחשבת עבודה זרה.

ב "את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה'" הי"שלי"ה" הקדוש מביא רמז נפלא לגמ' בשבת (ק"יח): "אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים", "שבתותי" לשון רבים, ומיעוט רבים שניים. "אם את שבתותי תשמורו" אז "ומקדשי תיראו", תזכו לראות את בית המקדש.

- ← הציווי להיות קדושים כי אנו עם קדוש.
 - ← מצוות שבין אדם למקום.
 - ← מצוות שבין אדם לחברו.
 - ← מצוות של צדק חברתי: איסור הלנת שכר, נתינת מכשול לעיוור, איסור על לקיחת שוחד ועוד.
 - ← מצוות התלויות בארץ והאזהרה לשמוע בקול ה', כי אם לא כן ה' יגלה אותנו לחוץ-לארץ.
 - ← ציווי על חובתינו להיות קדושים ושונים מאומות העולם ואיסור לנהוג כמנהג הגויים.
 - ג** "אישי ואמו ואביו תיראו" (י"ט - ג')
- מתחיל בלשון "**איש**" - **יחיד**, וסיים בלשון **רבים** "**תיראו**". אלא אומר השלי"ה הקדוש, שבא הכתוב לרמוז ולכלול גם את אביו ואמו של האיש, שלא יהיו הם הגורמים לבן שיעבור על מצוה זו.

ד "ולא תשקרו אישי בעמיתו" (י"ט - י"ג) אומר המגיד מקאלם: **השקרן** הריהו גרוע מן הגנב ומן הגזלן: **הגנב** גונב בלילה, ואינו גונב ביום - ביום הוא מפחד. **הגזלן** גוזל בלילה, אבל רק מן היחיד, ולא רק מן הרבים, מפני שמהרבים הוא מפחד. ואילו השקרן משקר ביום ומשקר בלילה, הן ליחיד והן לרבים.

ה "**בצדק תשפוט עמיתך**" (י"ט - ט"ו) כמשמעו, "הוי דן את כל האדם לכף זכות". (רש"י) הסביר הי"שפת אמת", לפני שאתה הולך לדון את האדם, עליך להתבונן בי"כל האדם", לרדת אל שורשיו מילדות, להעמיק את צפונות נפשו. לחקור ועוד פעם לחקור בבעיותיו האישיות, בכישוריו, במצבו הכללי, ורק אחרי שתבונן בי"כל האדם", יש לך את הזכות להכריע לכאן או לכאן.

ו "**לא תלך רכיל**" לשון-הרע אפשר לעבור עליו ב 17 לאוין, 14 עשה, 4 ארורין. חז"ל אומרים: **לשון-הרע גורם לעניות**. רמז "פרנסה" אותיות "**פה-רסן**", המרסן פיו מלשון-הרע תהיה לו פרנסה בריוח.

ז "**לא תכלה פאת שדך**" (י"ט - טו) מן התורה אין שיעור לפאה, אך חז"ל קבעו שיעור אחד מששים. בספר "פניני הקדמונים" הרמז לזה "פאת שדך" בגימטריא שמונה מאות וחמש=805, בדיוק כמו הגימטריא של "**הפאה הוא אחד מששים**".

ח "**ואהבת לרעך כמוך אני ה'**" (י"ט - י"ח) אומר רבי שמחה בונים מפשיסחא: האדם צריך לצייר לעצמו את היצר הרע כמו רוצח שעומד עם גרזן ורוצה להוריד לו את הראש. אמר אחד החסידים, ומה יעשה מי שמתקשה ולא מצליח לצייר אותו כך? ענה לו, זה סימן שהיצר הרע כבר הוריד לך את הראש.

ט "**ולא תיוגזו**" (י"ט - כ"ו) אמרו חז"ל: "**מעונן**" זה **המאחז את העיניים**. ספר החינוך (מצוה ר"ג) כתב, שהאיסור הוא גם בכל ה"קוסמים" למיניהם שעובדים עם זריזות ידיים. וכלשונו, שיקח חבל וישימו אותו בכנף בגדם לעיני האנשים ואח"כ יוציאו ממנו נחש, וכן ישליכו טבעת באויר ואח"כ יוציאו מפי אחד מהעומדים לפניהם".

י "**ולא תיוגזו**" (י"ט - כ"ו) אמרו חז"ל: "**מעונן**" זה **המאחז את העיניים**. ספר החינוך (מצוה ר"ג) כתב, שהאיסור הוא גם בכל ה"קוסמים" למיניהם שעובדים עם זריזות ידיים. וכלשונו, שיקח חבל וישימו אותו בכנף בגדם לעיני האנשים ואח"כ יוציאו ממנו נחש, וכן ישליכו טבעת באויר ואח"כ יוציאו מפי אחד מהעומדים לפניהם".

הסירו מכתול מדרג עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חיידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

כול "חזון עובדיה" מושב בן-זכאי ע"ש עובדיה רפאל ויוצא ז"ל	
הציבור מוזמן ביום העצמאות (יום חמישי) ליום שכולו תורה השיעורים מתקיימים בכלול "חזון עובדיה" במושב בן זכאי	
הרב מאיר שוורץ	09:00
הרב ליאור גלזר	09:45
הרב ישראל נח ברגר	10:40
הרב יגאל כהן	11:00
הרב יצחק פנוך	12:00
הרב בנימין חותה	12:45
תפילת מנחה ברוב עם + ארוחת צהריים	
הרב מאיר אליהו	14:00
הרב דמיר כהן	15:00
הרב חיים יוסף דוד אברג'ל	15:40
הרב אלמוג לוי	16:10
הרב דוד לאו	16:45
הרב פנחס אבוחצירא	17:30
הרב שלמה משה עמאר	18:15
הרב מאיר אבוחצירא	19:00
הרב יוסף מוגרבי	20:00
תפילת ערבית	

בניד כשתילי זתים - חינוך

"שמאל דוחה וימין מקרבת"

בחו"ל (סוטה מז.) מובא שבנוגע לילד קטן יש לנהוג ב"שמאל דוחה וימין מקרבת". דהיינו, מצד אחד לדחות אותו בשעת הצורך ("שמאל דוחה"), ומצד שני לגלות כלפיו אהבה ("ימין מקרבת").

פעמים הורים נבוכים ואינם יודעים כיצד ליישם זאת. בהשקפה ראשונה היה נראה לומר שבזמן שעושים את השמאל (דוחים את הילד) אין לקרב אותו בשום אופן. אולם מחז"ל לא משמעו כן אלא להיפך שבאותו זמן שעושים את השמאל, **מיד** יש לעשות את הימין שכן אז ניכר שעושים זאת מתוך אהבה, ולא בגלל סיבה אישית "כבוד" או בגלל שהאגו שלו נפגע.

וכיצד אפשר לדעת אם עושים זאת מתוך אהבה?

אם באותו רגע ההורה מסוגל לקרב אותו. הילד יפרש את מעשה אביו שדוחה אותו מתוך שנאה ולא מתוך אהבה. בדרך זו, השמאל לא רק שלא תועיל אלא אף תזיק. חשוב לדעת, שכאשר נוהגים עם הילד באהבה, הוא יקבל את התוכחה בהבנה, וישתדל להיטיב את דרכיו.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרה"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לניחא

כישעיהו והכיה נסימי היינו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באושר ובפרנסה טובה לשנים רבות וטובות וירונו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם להבדיל לעיני חנה בת משה ז"ל

כל הישועות והברכות

לפנחס ושרה יעקובי היינו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באושר ובפרנסה טובה לשנים רבות וטובות וירונו נחת ושלוה וזיווג לילדיהם להבדיל לעיני רבקה בת שמואל ז"ל

הנהלת העלון "אברהם יגל"

מנרכת את כל בחורי הישיבות שחוזרים לישיבתם. יהי רצון שהקב"ה ישלח ברכה הצלחה ושיעוּתא דשמיא מרובה בכל מעשי ידיכם ובלמידותיכם, ותעלו מעלה בתורה וביראת שמים. **וברכת יישר כח** לכל מרגני ישיבת בני-הזמנים ביבנה למען יסקדו בחבורים על תלמודם

מרכה והצלחה

למספחת גולגי היקרה משתתפים בצערכם בפטירת הצנועה והענוה **יחזקאל שבתאי** ז"ל מן השמיים תנוחמו ולא תדעו עוד צער

מרכה והצלחה

למספחת גולגי היקרה משתתפים בצערכם בפטירת הצנועה והענוה **רחל לבאי** ז"ל מן השמיים תנוחמו ולא תדעו עוד צער

שבת שלום ומבדר

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :
שלמה לארי בן מרים היינו משה נאמן בן מרים היינו אברהם נאמן בן מרים היינו ישראל פריג' רפאל בן מרים היינו באבאי עבאני בן מורווי היינו מרדכי עמוסי בן רבקה היינו שבתאי מוסאי בן נהיית היינו משה משה בן סרווי היינו לידיה רוקח בת מנטנה מנב"ת אסתר אהרונ' בת גוהר מנב"ת

לע"י הצנועה והענוה **דינה חגלי** בת אלעזר וג'יראן ז"ל כחי ניסן פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה
לע"י הצנועה והענוה **חנה נסימי** בת משה וגולשן ז"ל ד' אייר פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה
לע"י הצנועה והענוה **חיים נרפי** בן אברהם ז"ל א"י אייר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו
לע"י הצנועה והענוה **רחמים נואטה** בן זוהרה ומיסוד ז"ל לי ניסן פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו
לע"י הצנועה והענוה **רבקה רובי** בת מילכה ונתן ז"ל מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו

פרקי אבות

- הטעם שקורין פרקי אבות בימי הספירה, לפי שימים אלה ימים קדושים ונוראים, כיוון שהם ימי דין, שבהם מתו תלמידי רבי עקיבא, ולכן נהגו לקרות פרקי אבות שיש בהם דברי תוכחה ומוסר, שבהיות לב האדם שבור, הוא עשוי יותר לקלוט דברי תוכחה.

- ועוד טעם, לפי שבימים אלה ימי האביב, עשוי היצר הרע להסית את האדם ולומר לו, למה לך לישב על התורה ועל העבודה, מוטב שתצא לטייל בגנות ובפרדסים, והאדם עשוי לקבל את דברי היצר כיון שהימים ימי פריחה, שהאילנות מלבלבים ומתחילים להוציא פירות נאים, לכן קורים בפרקי אבות ובספר משלי לעורר לב האדם שלא יגרר אחרי עצת היצר הרע, וישתדל לרדוף אחר מצות ומעשים טובים כדי שיוזכה בחיי העולם הבא ולא יכלה זמנו בהליכתו אחרי תענוגי העולם הזה.

- ועוד טעם, לפי שבימי המועד לא יתכן שלא יימשך אחר עצת היצר הרע, בגלל רבוי האכילה והשתיה, כיון שבימי החגים יוצאים מסעודה אחת לשנה, ושובתים ממלאכה וטורח, שעל ידי דברי התוכחה והמוסר שיש בהם יישר לבו של אדם. (ילקוט מעם לועז, אבות עמי א-ב).

א) מנהג ישראל לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ. מנהג זה כבר הובא בטור (או"ח סי' רצ"ב) שכתב: ונוהגין באשכנז לומר פרקי אבות במנחה, וכן כתב רב עמרם, ובספרד אומרים אותם בשחרית, עכ"ל. ויש עוד הבדלים במנהג, שיש אומרים אותם רק מפסח עד שבועות, ויש שנהגו לומר אותם עד י"ז בתמוז, ויש קהילות עד ר"ח אלול, או עד ראש השנה. והמנהג היום אצל הספרדים לאמרם בבוקר אחר תפלת מוסף מפסח עד שבועות.

ב) ולמנהג ספרד אומרים את כל המסכתא פעם אחת, אלא כיון שיש ששה שבועות מפסח עד שבועות, ומסכת אבות אינה כוללת אלא חמשה פרקים, התעוררה בעיה, מה ללמוד בשבוע האחרון שלפני שבועות? על כן לקחו פרק ממוקם אחר וצרפו אותו לכאן כדי להשלים את השבוע הששי. פרק זה מדבר בעניני קנין התורה ומעלותיה ולמלמד אותנו את דרכי קבלת התורה וכפי שהיא צריכה להלמד, ומתאים ללמודו בשבוע האחרון לפני שבועות. לפני פרק ששי זה מוסיפים הקדמה: "ישנו חכמים בלשון המשנה", כדי להראות שאין פרק זה חלק מהמשניות של המסכת המקורית אלא תוספת מהברייתות החיצוניות.

ג) ואלו שנהגו לאמר עד י"ז בתמוז גמרו את המסכתא שתי פעמים, והאומרים עד ר"ח אלול גמרו אותה שלש פעמים, ולמנהג אשכנז של היום שאומרים עד ראש השנה גומרים אותה ארבע פעמים. אלא היות ולא נשאר ששה שבועות עד ר"ה, בשבוע או שבועיים האחרונים אומרים שני פרקים לשבוע כדי לגמור את המסכתא בפעם האחרונה עד ר"ה.

ד) ובטעם אמירתם בימים אלו כתב הלבוש (בסי' תצ"ג): משום דפרקים אלו מדברים מדברי מוסר לקבל עלינו עול תורה ומצוות לכן אומרים אותם בשבתות מגאולת מצרים עד מתן תורה, ע"כ. והאומרים אותם גם אחר שבועות הטעם הוא שגם אחר קבלת התורה צריכים אנו לעבוד על עניני דרך ארץ וקנין התורה. ומה שאומרים אותם רק בקיץ ולא בחורף, משום שאז היום קצר ואין פנאי לאחר מנחה ללמוד פרקי אבות.

ה) והגאון רבי יעקב קמניצקי זצ"ל אמר (והובא בספרו אמת ליעקב, בהקדמה לפרקי אבות): ללמוד מסכת אבות בשבועות שבין פסח לעצרת, יסוד הענין הוא מפני שאנו צועדים בעקבות אבותינו דור המדבר, שהכינו את עצמם לקבלת התורה.

ו) הרב כתב: מנהג יפה נשתרש אצל ישראל והוא "ללמוד" המסכת ולא "לאמרו", מפני שעיקר המטרה בפרקים אלו הוא ללמוד אותם ולהבינם היטב כדי לקיים מה שכתוב בהם. ישמע חכם ויוסף ללחך!

מכל מלמד" השכלתי

חודש אייר - אייר = אני יי רופא

במקרא קוראים אותו בשם "זיו". השם אייר בא מאכזרית ופירושו כמו זיו, אור, והוא בא להדגיש את האור המיוחד שישנו בעולם בחודש זה אחרי חודשי החורף הקודרים כחודש השני של האביב.

המסורת היהודית מייחסת סגולות חשובות מאוד לאורו של חודש אייר. אור מחיה ומרפא, מרפא את הגוף ואת הנפש. כפי שזה רמוז ב"ת של השם אייר = "אני יי רופאך" וכותבים את השם בשתי "יודין"- אייר, להדגיש שהריפוי מתייחס לגוף ולנפש. והסגולה הזאת אע"פ שהיא עונתית וקשורה לטבע השנה, באה לו לחודש מכוח הגאולה של יציאת מצרים שבו ריפא הקב"ה את ישראל ממחלות הגוף והנפש שחלו בהם במחנות העבודה של מצרים. חז"ל מספרים כשיצאו בני ישראל ממצרים היו חולים ובעלי מומים בגוף ובנפש. סומין וחירגים וחרשים. אמר הקב"ה התורה כולה שלמות שנאמר "תורת ה' תמימה", אתן אותה לבעלי מומין? הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה וריפא את בני ישראל מהמומים שלהם ואחר כן הביאם, בחודש סיון, למתן תורה. גם לעתיד לבוא, יקומו איש איש במומו, והחמה תצא מנרתיקה ותרפא את כל הקמים לתחיה.

"לא תיקום ולא תיטור..." - ההבדל בין נקימה לנטירה חז"ל מבארים במסכת יומא (כג):

תניא, איזו היא נקימה? ואיזו היא נטירה?

נקימה: אמר לו: השאילני מגלך, אמר לו: לאו. למחר אמר לו הוא: השאילני קרדומך, אמר לו: איני משאילך כדרך שלא השאלתני אתה. זו נקימה!

נטירה: אמר לו: השאילני קרדומך, אמר לו: לאו. למחר אמר לו: השאילני חלוקך אמר לו: קח, איני כמותך שלא השאלתני. זו נטירה.

זאת אומרת: נקימה היא עשייה של מעשה בפועל אפילו לגמול רעה תחת רעה, ונטירה היא בלב אפילו לגמול טובה תחת רעה בכוונה של נקמה.

הרמח"ל כותב בספרו "מסילת ישרים":

שהמצליח לברוח מין הנקמנות הוא "מלאך" כיוון שהנקמנות מתוקה היא מדבש.

כמו כן כותב הטי"ז: שלא יתכן שאדם שבכל ימי חייו לא יעבור פעם אחת על איסור נקימה...

עד כדי כך קשה להתגבר על האיסור הזה.

מהו אם כן הקושי בנקימה? כותב ספר החינוך שהבעיה היא באמונה של הנוקם. אדם שאינו מבין שכל מה שקורה בעולמינו הוא מכוון למלעלה, חש צורך עז לנקמה. שהרי אם נגרם לי

צער אין חברי אישם בכך אלא בורא עולם מעניש אותי ומצפה לשינוי...

"לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו"

השופט אלפרד סמית סיים זה עתה בהצלחה מרובה קורס חשוב שהעביר לסטודנטים למשפט בנושא "אתיקה משפטית בכל מחיר". אחד הסטודנטים אמר לשופט: "אני מקווה שאי פעם אצליח להיות שופט ישר ובעל מוסר כמוך". ללא ספק, חשב לעצמו, הוא שבע רצון מעבודתו החשובה ובעלת הערך החברתי. לא כל בן אדם זוכה לעסוק בנושאים חשובים כל כך. ייתכן שעליו להוציא בספר את תוכן הקורס על "אתיקה משפטית" כדי להפיץ את רעיונותיו הערכיים באופן נרחב יותר. השופט הנכבד יצא מן הבניין אל עבר מכוניתו. בעודו נועץ את המפתחות בידת המכונית הבחין לפתע בצרור מוזר שהיה מונח ליד גלגל המכונית. "הצרור היה קשור בסרט, מי קושר היום צרורות בסרט?" הרהר השופט תוך שהוא מביט אינסטינקטיבית ימינה ושמאלה, איש לא היה בסביבה. הוא הרים את הצרור ודחפו לכיס מעילו. בזריזות התניע את המכונית והחל בנסיעה. בדרך פתח את הצרור בסקרנות. נשימתו נעצרה, בתוך שקיק הבד התגלו לעיניו חמישה יהלומים נוצצים, מלוטשים, מבריקים, מדהימים ביופיים. על השקית לא היה רשום סימן זיהוי כלשהו מלבד שתי אותיות באנגלית, והספרה הסיפורית 3566.

נבון ומבולבל המשיך בנסיעה כשהצרור בכיסו. "חמישה יהלומים וגדולים כל כך!" – הרהר בתדהמה, "איזו מציאה!... מה עלי לעשות עם השקית הזאת?" ברגע הראשון עלה בדעתו שיש להודיע על כך למשטרה. כן, ללא ספק מישהו הודיע למשטרה שאבדה לו כזאת שקית. אך בהרהור שני אמר לעצמו בלשון משפטית מהוקצעת, ניתן לחשוב גם באופן שונה: הרי, לאמיתו של דבר, על השקית אין שום סימן מזהה... ומלבד זאת, איש לא ראה שהוא מצא את השקית, איש לא היה בסביבה, השקית תוכל למצוא לה מקום מתאים בכספת שבביתו...

הוא גם מכיר מישהו שירצה לקנות את היהלומים ובכסף שיקבל תמורתם יוכל לקנות את מכונית השרד המפוארת שהוא כל כך חולם עליה ולשפץ את בריכת השחייה הפרטית שלו... הסערה בנפשו גברה. אבל איך אפשר שלא להשתדל אפילו להחזיר את האבידה? שאל אותו קול בליבו אך ככל שהתרחק מאזור בית המשפט והתקרב לביתו, גמלה בלבו ההחלטה להשאיר את היהלומים בביתו מבלי לספר על כך לאיש. נראה כיצד התפתחו העניינים... חשב לעצמו. אחכה קצת, אבדוק בעיתונים אם מישהו מחפש אחר השקית. אם לא תהיה הודעה משמועותית בנושא, כנראה שמשמיים רוצים שיהלומים אלו יפלו בחלקי. שבועיים ימים חלפו, במהלכם הוציא השופט עשרות פעמים את היהלומים מן הכספת שבחדר העבודה שלו החל להרהר בכך שמזלו שפר עד מאוד. הרי רבים מן העובדים בבית המשפט עוברים באותו המקום, כל אחד מהן היה יכול למצוא את השקית עוד בטרם יצא הוא מבית המשפט.

בוקר אחד צלצל הטלפון במשרדו של השופט: "הלו, כבוד השופט סמית?" דיבר אי מי בקול נרגש מעברו השני של הקו "שמי מייק דוגל, אני יהלומן ממלטשת היהלומים הסמוכה למשרדך, סלח לי שאני מטריד

אותך אבל זה מספר ימים שאני מצלצל להרבה אנשים שעובדים בסביבה הקרובה בניסיון למצוא איזה רמז לשקית יהלומים שאבדה לי באזור. זה היה צרור אפור שהכיל בתוכו חמישה יהלומים גדולים, ממש אסון... אולי ידוע לך, כבוד השופט, על אחד מעובדי משרדך שמצא צרור מעין זה?"

השופט סמית כחכח בגרונו. האיש מעברו השני של הקו המתין בקוצר רוח לתשובה. "לא אדוני", ענה השופט. "לא שמעתי דבר שעשוי לסייע לך".

"תודה על הסליחה על ההפרעה", אמר האיש מעבר לקו ונימת ייאוש נשזרה בקולו. השופט הרהר עוד רגע קצר לפני שאמר "מצטער שאיני יכול לעזור לך".

"הסתבכתי קצת עם העניין", חשב השופט סמית. "אבל מכיוון שאיש לא ראה אותי מרים את השקית, אצטרך להצניע את העניין, ולשכוח ממנו לעת עתה". לאחר יומיים צלצל שוב הטלפון ונשמע קולו של מייק דוגל וכעת חש השופט קוצר רוח של ממש.

"סליחה על הטירחה אדוני השופט, זה שוב אני, מייק דוגל, עשיתי כמה ברורים והתברר לי שאיבדתי את הצרור ליד המכונית שלך אולי בכל זאת ראית אותו?" "לא" – ענה השופט בתקיפות, "אני איני אחראי על כל שקיק בד שאבד באזור בית המשפט".

לאחר שעה קלה נשמעה דפיקה בידת משרדו של השופט. אל החדר נכנס שוטר ואחריו אדם נוסף. השופט סמית היה סמוך ובטוח שהשוטר בא, כמו תמיד, לקבל ממנו חתימה על צו חיפוש בבתי חשודים. "אנחנו רוצים להראות לך משהו כבוד השופט!" האדם שליווה את השוטר הוציא מתיקו מקרנת סרטים קטנה וכיוון אותה על הקיר הלבן. לתדהמתו הרבה של השופט הוא ראה לפתע את עצמו, מתקרב למכוניתו מתכופף ומרים צרור, נכנס למכונית, מתניע, עוצר ברמזור ופותח את שקית היהלומים... השופט כמעט והתעלף. הוא חש שגרונו יבש, והדם אזל מפניו, הוא הרגיש באותו רגע שטוב לו מותו מחיי – באם תתפרסם עובדה מבישה זאת ברבים. הוא חש שהבושה שורפת אותו כאש.

"אני העיתונאי מייק דוגל" – הציג האיש את עצמו, "אני עורך סקר הבדוק את רמת מוסריותם של אנשי ציבור נודעים כמוך. במכונית הטרנזיט שעמדה ליד מכוניתך הוטמנה מצלמה נסתרת שהסריטה את כל פעולותיך. חיכינו שבועיים ימים כדי לראות אם תודיע למשטרה על מציאה שמצאת וגם בדקנו פעמיים אם תודה בדבר... צר לנו לבשר לך אדוני השופט שאתה אינך טוב מן העבריינים שאותם אתה שופט..."

השופט סמית היה חיוור כסיד, באותו רגע היה מוכן לתת את כל רכושו עלי אדמות רק כדי למנוע מעצמו את תחושת הבושה, אילו רק היה יודע שרואים אותו... אילו רק היה מעלה בדעתו שמצלמים אותו במצלמה נסתרת, וכל פעולה שלו מונצחת, אין ספק שלא היה נוהג כך! איזו מין רוח שטות גרמה לו לעשות את מה שעשה? מה לא היה נותן כדי להחזיר את הגלגל לאחור, ושתיתן לו עוד הזדמנות לשקול בכובד ראש את המקרה שקרה לו...

ואנחנו?... האם אנחנו מודעים לכך שרואים אותנו מלמעלה ומצלמים כל פעולה ופעולה שאנחנו עושים?